

Sygn. akt: I C 1431/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

| | |
|-----------------|-----------------------------------|
| Przewodniczący: | SSR Irena Minkisiewicz |
| Protokolant: | st. sekr. sądowy Katarzyna Tworek |

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2017 r. w Kędzierzynie-Koźlu

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą we W.**

przeciwko **D. S.**

o zapłatę

powództwo oddała.

sygn. akt I C 1431/16 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22.06.2016 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w Lublinie) skierowanym przeciwko D. S. powód (...) z siedzibą we W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym poprzez zasądzenie na jego rzecz kwoty 1038,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany oraz (...) S.A. zawarli w dniu 08.02.2014 r. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach określonych umową. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, a wobec niespłacenia kwoty należności głównej w terminie dług stał się wymagalny wraz z kwotą odsetek. Pożyczkodawca bezskutecznie wezwał pozwanego do zapłaty długu, po czym sprzedał powodowi na podstawie umowy cesji przysługującą mu od D. S. wierzytelność.

Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny w związku z brakiem podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 04.10.2016 r. w sprawie o sygn. VI Nc-e 1027667/16 przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kędzierzynie-Koźlu.

Tut. Sąd wezwał pełnomocnika powoda do usunięcia braków formalnych pozwu oraz do dołączenia do pozwu dowodów na poparcie zasadności dochodzonego roszczenia. Powód uzupełnił braki formalne pozwu, nie składając w sprawie żadnego dowodu. Pozwany mimo prawidłowego wezwania na rozprawę i doręczenia mu odpisu pozwu nie stawił się na rozprawę i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Wobec faktu, że powód nie przedłożył sądowi żadnych dokumentów, na które wskazywał w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz w związku z tym, że pozwany nie zajął żadnego stanowiska w sprawie, Sąd nie miał możliwości dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym kto im przeczy. W omawianym zakresie istotną rolę pełnią również przepisy proceduralne kształtujące zasadę tzw. kontrydiktoryjności postępowania cywilnego. Wskazać przy tym należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej, Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody Sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy tj. fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych, co ostatecznie może oznaczać przegranie procesu. Powyższa norma materialnoprawna pozostaje w nierozdzielalnym związku z procesowym jej odpowiednikiem, mianowicie treścią art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. także wyrok z uzasadnieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z 2015-08-12 sygn. I C 374/15). Mając na uwadze brak aktywności dowodowej powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, w ocenie Sądu jego roszczenie należało uznać za nie udowodnione.

Powód dochodząc roszczenia w niniejszej sprawie powoływał się na umowę sprzedaży wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki, której nie przedłożył. Powód, mimo powołania się w treści uzasadnienia pozwu na listę dowodów takich jak: wezwanie do zapłaty, umowę cesji, wyciąg z ksiąg funduszu, wyciąg z załącznika do umowy cesji potwierdzający nabycie wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, nie przedłożył Sądowi tych dokumentów, czym uniemożliwił ocenę wysokości zgłoszonego w pozwie zobowiązania, jego istnienia, czy terminu wymagalności. Wobec braku możliwości ustalenia istnienia zobowiązania, nie było również podstaw do oceny, czy doszło do skutecznego jego nabycia przez powoda. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Samo stwierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Zatem powód nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia. Mimo też, że pozwany nie wypowiedział się co do żądania pozwu, Sąd mając na uwadze, że powód nie zaoferował Sądowi żadnych dowodów wskazujących na zasadność dochodzonego roszczenia, należało je oddalić.